

GYALAI ÁRON

Borderline

Sötét van. Nem érzek szagokat, nem hallok semmit. Minden nyugalomban. Várok. Próbálok megmozdítani a végtagjaimat, de nem reagálnak. Nem érzem a testemet. Lebegek. Nem aggódom, hogy mi fog történni és mi nem, nem számít. Hol vagyok? Mit csinálok itt? Nem tudom. Körülöttem mintha suttognának. Minden feketeségbe burkolózott. A sustorgás elhallgat. Lépések hangját hallok. Megállnak, aztán egy kattanás. Nem tudok mit tenni, várok. Halkan zúgni kezd valami a távolban. Talán egy légy zümmögése, vagy egy elmenő autó motorjának hangja. A zúgás egyre hangosodik, közelít hozzám. Kényelmetlen érzéssel tölt el. Egyre közelebb és közelebb ér. Elkap a pánik. Fel akarok kelni, próbálok vergődni, vagy kiabálni, hogy segítsen valaki, de nem megy. Erős fájdalmat érzek a fejem bal oldalán, a zúgás hirtelen hangosabbra vált. Pengék hatolnak a fejembe. A zaj elviselhetetlen. Érzem a vibrációt, amit a pengék keltenek a koponyámon, miközben lassan átvágják a csontot. Nem bírom tovább, megőrülök. A zajtól örülök meg. Szabadulni akarok innen. Engedjenek ki! – kiabálok, de a szám nem mozdul.

Zihálva ülök fel az ágyamban. Alig kapok levegőt, folyik rajtam az izzadság, a pulzusom pedig az egekben van. Nagylevegő – kifúj. Minden rendben van. Lassan sikerül lenyugodnom. Kikelek az ágyból és felkapcsolom a lámpát. A fehérség elvakít. A szoba kicsi, egyhangú és unalmas. Egy ágy van benne, egy kis szekrény és egy ruhaadagoló. Utóbbin benyomok egy gombot, és egy kis műanyag csőben megkapom az aznapi ruhámat, egy halványzöld színű kezeslábast, a mellén a következő számmal: 753. Ez vagyok én. A nehéz vasajtót kinyitom és kilépek. A mozgásérzékelő lámpák felkapcsolódnak és megvilágítják a keskeny folyosót. A falak mindenhol fehér színűek, csak a padló szürke. A központi terem felé veszem az irányt. Kétsaroknyit sétálok végig, aztán egy tábla jelzi, hogy itt kell elfordulni balra a főterem felé. Megérkezem a hatalmas terembe, ami jóval zsúfoltabb és érdekesebb, mint a hálósobák. Asztalok, székek, könyvespolcok, társasjátékok, festmények, képek. Általában itt töltöm a napjaim nagy részét a többiekkel. Ahhoz képest, hogy milyen korán van, páran már itt vannak, mindenki a maga kedvenc tevékenységével törődve. Jake már távolról mosolyog rám. Egy sakktábla előtt ül, és valószínűleg ezzel a mosollyal pró-

GYALAI ÁRON (1996, Budapest) idén érettségizett, szeptembertől az ELTE programtervező informatikus szakára jár. Két éve ír forgatókönyveket, novellákat.

bál meg egy játszámra invitálni. Odamegyek hozzá és mosolyogva üdvözölöm. Leülök a szemben lévő székre. Előre lépek az egyik fehér gyaloggal. „Kösd fel a gatyádat, ma nagyon elememben érzem magam” – mondom Jake-nek. Rám néz, szemében elszántság. Eltelik néhány másodperc, aztán szokás szerint nekem kell megkérdezni, hogy most akkor melyik bábuval hova akar lépni. Ahhoz is lusta, hogy megemelje a bábukat, ezért nekem kell helyette. „Akkor gyalog a B3-ra?” Kicsit még gondolkozik rajta. „Biztos?” – kérdezem, és helyette megteszem a lépést. Így folytatódik tovább a játszma órákon keresztül. Végül sikerül győzelmet aratnia felettem. Szégyenteljesen megrázom a kezét, és elbúcsúzom tőle. Éhes vagyok, elmegyek a menzára enni valamit. A helyiségben hosszú padok sorakoznak egymás mellett. Az emberek kis csoportokban ülnek, és valószínűleg valami általam érthetetlen kommunikációt folytatnak. Odamegyek az ételautomatához, és az érintőképernyőn kiválasztom, hogy ma mit szeretnék. Úgy döntök, hogy H3K4-et fogok enni. Az automata kidobja a tablettát egy tartóba. Kiveszem, aztán a vízautomatánál szerzek magamnak egy poharat. Leülök Sarah mellé, aki nagy mosollyal üdvözl. Gyönyörű kék szeme és hosszú szőke haja van. Nagyon csinos. Visszamosolygok rá, aztán bekapom a tablettámat. „Tudod... azt olvastam, hogy más emberek nem is tablettákat esznek. Például van az AP2, amire rá van írva, hogy alma ízesítésű. Pedig az alma valójában egy ilyen piros, gömb alakú valami. Ez azért durva, nem?” Nem válaszol, ezért folytatom a monológomat. „És azoknak az embereknek fogat kell mosniuk, meg ki kell üríteniük magukból a sok felesleget.” Telik az idő, de nem reagál semmit. Ekkor kezd leesni, hogy milyen kínos ez a beszélgetés. Hogy lehetek ilyen hülye? Ilyet mégse mondhatok neki. Zavaromban félrenézek, és megvakarom a tarkómat. Amikor visszanézek, még mindig mosoly van az arcán, de látom rajta, hogy ez már csak amolyan szájalom-mosoly, hogy ne érezzem rosszul magam. „Most mennem kell, Jake-vel még le kell játszanunk egy sakkpartit” – mondom neki kifogásként. Nagyon zavarban érzem magam. Amint felállok, olyan érzés, mintha a többiek, mindenki, aki a menzán van, engem nézne és rajtam mosolyogna, mert hallották, milyen hülyeségekről beszélek. Amilyen gyorsan csak lehet, kilépek az ajtón, és máris újra a közösségi teremben vagyok. Nagylevegő – kifúj. Nincs semmi probléma, lenyugszom és elfelejtjük az egészet. Szégyenemben még egyszer, utoljára a kezembe temetem az arcom, mondok pár szitokszót magamra, aztán leülök a könyvespolc melletti kanapéra. Sokáig nézem a könyveket, mire végre sikerül közülük választanom egyet. Órákon át csak olvasok. Senki sem zavar. Belemerülök a történetbe, átérezem én is a szereplők érzelmeit, áramlok a mondatokkal együtt. A karakterek kidolgozottak, élettel telik. Az én társaim miért nem lehetnek ilyenek? Folytatom az olvasást addig, amíg Szirén meg nem zavar a pityegésével. Leteszem a könyvet a mellettem levő kisasztalra, aztán a karórámon levő érintőképernyőn leokézem az ellenőrzésre való felhívást. Hátradőlök a

fotelben és várok. Változatos pityegéseket követően kiírja a pulzusomat, a vérnyomásomat, ilyesmiket, nem nagyon figyelek rá. Ezután egy kis szűrást érzek a kezemen. Az óra elemzi a véretem, aztán mindenféle halandzsa szöveget ír ki, amivel szintén nem nagyon törődöm. Mikor végez ezzel is, felállok a fotelból és visszamegyek a szobámba. Lefekszem az ágyra és megint okézik egyet az órán. „Hogy érzi magát ma?” – kérdezi Szirén. „Nagyjából jól. Volt egy kissé kínos pillanatom a menzán, de amúgy azt hiszem, minden rendben van. Sakkoztam, olvastam, a többiek mosolyognak és figyelnek, úgyhogy igen, minden rendben van... azt hiszem.” „Érez bármi szokatlant, esetleg nyomasztja valami?” – kérdezi jól megszokott gépies hangján. „Kissé magányosnak érzem magam.” „Minek köszönhető ez az érzés?” „Olyan, mintha a többiek nem fogadnának be, mert kicsit más vagyok, mint ők.” „Ez természetes érzés, amikor az ember ennyi idegennel van összezárva. Egyéb panasz, esetleg kérdése?” Kicsit tétovázom, de aztán úgy döntök, felteszem a kérdést. „Tudom, hogy mindig megkérdezem, de mikor engednek ki?” „Sajnálom, de erre jelenleg nem tudok választ adni. Megpróbálok kapcsolatba lépni Lorddal, amint sikerült, jelezni fogom önnek.” „Sejtettem. Mindegy, talán majd holnap. Nem tudnál mesélni esetleg egy történetet, vagy valamit?” – kérdezem elszomorodva. „Sajnálom, az adatbázisomban nem szerepel ilyen elem. Amennyiben nincs több kérdése nyomjon az oké gombra.” „Csak még egy kicsit maradj, Szirén, kérlek! Csak beszéljünk valamiről, most az egyszer. Szépen kérlek!” – nem jön válasz. Az oké gombra kattintok és elsötétül a képernyő. Percekig csak fekszem az ágyban a gondolataimmal játszva, végül aztán úgy döntök, hogy egy kis testmozgás jót tenne. Felkelek, elsétálok az edzőteremig. Nincsenek bent sokan, aki bent van, az se igazán edz, hanem inkább csak pihen. Persze érkezésemkor mind mosolyognak. Odaintek nekik, de nem intenek vissza. Bemegyek az egyik ruhaváltó fülkébe. Az órám a leolvasóhoz tartom, kapok egy kék rövidnadrágot és egy fehér pólót. A kezeslábasomat leveszem, beleteszem az oldalt lévő átlátszó hosszú csőbe, aminek behajtom az ajtaját. Megnyomom a hozzá tartozó gombot, és a ruhám eltűnik. Felveszem a felszerelést és kilépek az edzőterembe. A többiek még mindig pihennek. A terem tele van mindenféle gépekkel, amiknek a nagy részét nem is tudom használni, a falakon szinte mindenhol tükrök, a hangszórókból pedig unalmas gépzene szól. Bekapcsolom az egyik futógépet és kocogni kezdek. Mit meg nem adnék azért, ha egyszer az életben olyan zene menne itt, aminek van valami szövege, vagy legalább egy kis érzelem lenne benne. Istenem, de jó volna. Talán megkérdezem Szirént, hátha meg tudja oldani. Lord biztos el tudná intézni. Csak tudnám, hogy hol van és mi lett vele. Folytatom a gondolkodást, miközben futok. Lordot próbálok elképzelni és, mint mindig, most is átfut az agyamon ugyanaz a gondolat: vajon miért zárt be ide? Csak ő lehetett, Szirén mindig róla beszél, azt mondja, az ő engedélye kell, ha ezt és ezt akarom csinálni, vagy kérni. Ő dönti el azt is, hogy meddig vagyok itt, szóval

csak ő lehet az oka. A terem hátuljában csörren valami. Leállítom a futógépet, megfordulok és körülnézek. Látszólag semmi. Elindulok a gépek között, hátrasétálok, hátha megtalálom a zaj forrását. Meglátom az egyik fogast a földön. Egy fiú ül mellette egy széken. Tágra nyílt szemmel bámul rám. Arca egyhangú, szája kissé nyitva van. Rámosolygok, és felveszem a fogast. Az eséstől kicsit meggömbült, úgyhogy visszaigazítom „C” alakúra, és a végeit kissé jobban begömbítem, hogy ne tudjon olyan egyszerűen kiesni legközelebb. A fiú fejét megfogom, ráteszem a fogast, ujjaimmal széthúzom a száját és beakasztom a peckeket. „Mondd, hogy csíz!” Nem válaszol semmit. Kissé távolabb megyek tőle, hogy megnézzem, szabályosan sikerült-e felraknom az eszközt. Nem tökéletes, mintha jobboldalt kicsit sok lenne, baloldalt meg kissé kevés. Megigazgatom, és eltávolodom tőle. „Így ni! Micsoda szép, új mosoly. Mennyivel emberibb.” Még mindig nem válaszol. Hátat fordítok neki és elmegyek zuhanyozni. Imádok zuhanyozni, megnyugtató. Hajmosás közben az ujjaim sokszor megakadnak a fejemen levő varraton, bár már egész szépen begyógyult. Szerencsére eltakarja a hosszú hajam. Miután végeztem, az automata kiad egy törülközőt. Megtörülközöm, a tárolóból kiveszem a saját fogasomat, ráteszem a törülközőt, aztán felakasztom a szárítószobában. Az ott lévő automatánál rendelek egy ruhát, felveszem, és megyek tovább. A többiek nem használják a zuhanyzót, ezért felhasználtam a fogasaikat, hogy kissé szimpatikusabbá tegyem őket, több-kevesebb sikerrel. Visszamegyek a közösségi terembe és leülök olvasni. Erotikus jeleneteken futok át egymás után. Az írás túlon túl részletes, úgyhogy végül izgalomba jövök. Leteszem a könyvet, és mocorogni kezdek a fotelban. Talán beszélnem kéne Sarah-val. Annak ellenére, hogy a mai beszélgetésünket elcsesztem, talán még szóba áll velem. Őt mondjuk el tudnám képzelni új barátnőmnak. Elég szép és jól lehet hozzá beszélni. Felkelek a fotelból és a menza felé veszem az irányt. A többiek most fel sem figyelnek rám, amikor bemegyek. Leülök Sarah-val szemben, és bátortalanul rámosolygok. Ekkor tűnik csak fel, hogy egyik szemével rám kacsint. „Szóval akkor én is tetszem neked?” – teszem fel bátortalanul a kérdést. Nem válaszol, de továbbra is mosolyog és kacsint, úgyhogy ezt igennek veszem. Kézen fogom és elviszem a szobáig. Lefektetem az ágyra, az egyik szemével még mindig kacsint. Elő kell vennem a varrósobából szerzett kis szettetemet. Fogok egy tűt, hozzá cérnát és visszavarrom a szemhéját, hogy látni tudjon mindkét szemével. Gyönyörű szemei vannak. Lefekszem mellé, leveszem róla a fogast, és megsókolom. Nem csókol vissza, de ezt már megszoktam az itteni lányoktól. Lehúzom a ruháján a cipzárt. Alatta teljesen meztelen. A bőre csodálatos, sajnos nagyon hideg. Először a mellkasát simítgatom, de aztán a kezem szépen lassan becsúszik a lábai közé. Egy ideig simogatom alul, és csak aztán veszek ki az ágyam alól egy tubus szappant. Kenek belőle a kezemre, és újra benyúlok. Egyre jobban izgalomba jövök, ahogy nézem a testét. Végül már nem tudom türtőztetni magam, úgyhogy lehúzom teljesen

a ruháját és ránehezedem. Szétteszem a lábát és egyé válunk. Mellei ütemesen fel-le ugrálnak. Szemei még mindig néznek. Sajnos hiába próbálkozom, nem reagál semmit, egyhangúan mered rám. Jó lenne, ha legalább egy kicsit ő is próbálkozna, belemozogna, vagy valami. Telnek a percek. Már nem tűnik a folyamat élvezetnek, inkább csak egyfajta kötelességteljesítésnek. Végül elérem a csúcspontot. Fekszem még egy ideig a lányon. Erőt veszek magamon és legördülök róla. Lekapcsolom a villanyt, és magunkra terítem a takarót. Teljes a sötétség és a csend. Csak fekszem mellette szótlannul, és a plafont bámulom. Többször is lehunyom a szemem, de sehogy sem tudok elaludni. Rossz gondolatok járnak a fejemben, próbálom elterelni a figyelmemet, de valahogy mindig visszakerülnek. Egyszerűen azt érzem, hogy mindjárt megőrülök. Forgolódom, nyöszörgök, dörzsölöm a szemem, szinte kinyomom őket. Aztán órák elteltével mégis elalszom. Mikor felébredek, Sarah még mindig mellettem fekszik. Felé fordulok, és megkérdezem: „Szeretsz?” A kezdeti üresség az arcán semmit sem változott. Nem szól egy szót sem. Várom egy keveset, aztán kikelek az ágyból és elvánszorgok a zuhanyzóig. Sokáig csak állok és hagyom, hogy a forró víz lefolyjon a fejemre. Próbálom megint elterelni a figyelmem az ártó gondolatokról, de egyszerűen nem megy. Végül beleütök egyet a zuhanyzó falába. Aztán még egyet és még egyet. Nem tudok leállni, vicsorítva nézek a fehér csempés falra és csak ütöm teljes erőmből. „Rohadjatok meg!” – ordítom, ahogy csak a torkomból kifér, az egész zuhanyzóban visszhangoznak ezek a szavak. Végül betörik a csempe. A kezemről végigfolyik a vér a falon, mikor leér a földre, a víz elmossa az elvezetőbe. Nagylevegő – kifúj. Abbahagyom. A kezem iszonyatosan fáj. Lemosom a vért, aztán végzek a zuhanyzással, és felöltözöm. Sarah-t egyszerűen csak a szobámban hagyom, nem foglalkozom vele. Megint leülök a szokásos fotelembé és elkezdem olvasni kedvenc könyvemet. Majom-kísérletekről van benne szó. Ez a fejezet arról szól, hogy egy tudós megpróbálta egy majom agyát átültetni egy másik majom fejébe. A csimpánz pár percig élt még az átültetés után, aztán egyszer csak megőrült, elkezdett vergődni, és holtan esett össze. A kísérleteket az állatvédők leállították, mivel nem tartották túl humánusnak ezt a fajta bánásmódot. Olvasgatom még egy ideig a könyvet, aztán inkább csak lerakom magam mellé, hátradőlök és elmerülök a gondolataimban. Mit nem adnék azért, ha Sarah kimondaná, hogy szeret. Tényleg olyan nehéz lenne tudtomra adni? Csak egy bólintás, vagy egy „igen” megtenné. Lehet, hogy nem is szeret. Lehet, hogy van neki valaki más. Talán Jake. Felnézek Jake-re, aki még mindig a sakkasztánál ül és mosolyog rám azzal a hitvány mosolyával. Igen, biztos, hogy van köztük valami. Nem mosolyogna rám így Jake, ha nem lenne köztük semmi. És én még sakkoztam vele, és barátomnak tekintettem. Rohadt, szemét alak. Most mit kéne csinálnom? Felállok a fotelból, és oda megyek hozzá. Szokás szerint rámosolygok és üdvözlöm. Felállítom a kezdőpozícióra a bábukat, aztán kezdem a játékot. „Jóban vagy Sarah-val?” –

teszem fel neki a kérdést. Nem érkezik válasz. Várom, amíg lép, és csak akkor beszélek újra, mikor az én köröm következik. „Azt hittem, te nem vagy olyan, mint az itteni emberek többsége.” Mosolyogj csak, te álszent faszfej. „Tudod... a többiek lenéznek engem azért, mert más vagyok. Igen, igazad van, lehet, hogy túl sokat beszélek, és nem mosolygok eleget, de azért én is ugyanolyan vagyok, mint ti.” Még mindig csak hallgat. Várom, hogy reagáljon valamit, de csak néz rám. Az asztal alatt ökölbe szorítom a kezem, és már csikorgatom a fogaimat is. Érzem, ahogy egyre idegesebb leszek. A röhejes vigyora szinte beleég az agyamba. Felállok az asztaltól és megpróbállok elmenni, de egyszerűen nem tudok parancsolni az érzelmeimnek. Átjár a harag. Felkapom az asztalról a sakktáblát, és két kézzel meglendítem Jake felé. A tábla kettétörik rajta, ő pedig leborul a székről. A földre zuhanáskor a fogas elmozdul a szájában, és a pecek átszúrja az arcát. Nem vérzik. Nagylevegő – kifúj. Leguggolok mellé és magam felé fordítom a fejét. A szeme csukva van. A tábla végigszántotta az egész arcát, valószínűleg ezért szakadtak el a szemhéját tartó cérnák. Egy ideig csak guggolok mellette, és nézem. Olyan élettelen, és üres. Melankolikus hangulat ejt hatalmába. Hirtelen máris sajnálom, amit tettem. Ürességet érzek én is. Felkelek mellőle és a lábánál fogva elhúzom egészen a hálószobájáig. Ott lefektetem az ágyába, betakarom, és becsukom rá az ajtót, hogy nyugodtan tudjon aludni. Átsétálok a saját szobámba, ahol Sarah még mindig az ágyon fekszik, és a plafont bámulja. Leülök mellé, kicsit eljátszadózom a hajával. Simogatni kezdem a testét, de túl hideg, és élettelen, úgyhogy inkább abbahagyom. Nem érzek haragot egyáltalán, csak szánalmat. Leveszem róla a takarót, aztán meztelen testét a hátamra veszem. Ismét kilépek a szobám ajtaján, és elindulok a végtelennek tűnő folyosók végére. Az utolsó ajtón belépek, nem maradok sokáig, a lámpát nem kapcsolom fel. Sarah-t a többi meztelen női testre hajítom. Hallom, ahogy a zuhanástól a testek összecsapódnak. Sarah elnyelődik a sötétségben. Hátat fordítok és becsukom az ajtót. Mire visszaérek a főterembem már egészen kellemes hangulatom van. Füttyörészek és lendületesen lépkedek el a fotelemig. Az idilli állapotomat ismét Szirén zavarja meg. Pityegések közepette vonulok vissza a szobámba. Ott végre meghallom újra Szirén hangját. A rutinellenőrzés után ismét feltehetem a kérdéseimet. „Eddig összesen hány ember volt ezen a helyen?” Kicsit habozik a válaszadással, nem reagál rögtön. „Kérem, pontosítsa a kérdését! Esetleg arra gondolt, hogy hány páciens volt itt eddig?” „Páciens?” „753.” „Hogy érted azt, hogy páciens?” „Kezelt beteg.” „És mi volt a betegségük?” „Sajnálom, ezeket az információkat nem adhatom ki Lord engedélye nélkül.” Lehunyom a szemem, és veszek egy nagy levegőt, hogy lenyugtassam magam. Nagylevegő – kifúj. „Viszlát, Szirén! Holnapig.” Szomorú vagyok és csalódott. Mielőtt kilépek a szobámból, ráerőltetek egy mosolyt az arcomra, ami rögtön le is szárad róla, amikor a társalgóba lépve megpillantom Jake üres székét. Elkap a magány és elhagyatottság érzése. Az „EXIT” feliratú

vasajtóra pillantok, de tudom, hogy ma sem fog kinyílni. Elmennék a menzára enni valamit, de az ottaniak nem láthatnak szomorúnak. A végén még kinevetnének. Lehajtom a fejem és megpróbálom a hajammal eltakarni az arcomat, hogy a zuhanyozó felé menet senki ne lássa meg, hogy szomorú vagyok. Hátramegyek a szárítórészig. Ott leakasztom a törülközőmmel együtt a fogasomat. Az előbbi a helyére rakom, míg az utóbbival leülök a fal mellé, és széthajtogatom eredeti formájából. Rövid idő alatt sikerül elkészíteni belőle a „C” alakot. Mielőtt kilépnék a zuhanyzóból, felteszem a fejemre, szétfeszítem a számat, beakasztom a peckeket, és máris mosolygok. Mennyivel étellel telibb, mennyivel emberibb. Magabiztosan sétálok végig a menzáig. A pecek egész idő alatt vágja belülről a számat, de legalább mosolygok. Az ebédlőben ülő emberek most mind mosolyogva néznek rám. Talán végre egynek tekintenek közülük. Mikor kikérem a tablettámat, nem is figyelek, hogy milyen ízesítésű legyen, túlságosan el vagyok foglalva azzal, hogy végre új barátaim lesznek. Leülök egy négyfős fiú-társasághoz. Mindenki mosolyogva fogad, én is mosolygok, boldogok vagyunk. Csak az a rohadt pecek ne vágná belülről annyira a számat. Szívesen szólnék valamit, de a fogas miatt nem tudok beszélni. Hosszú percekig ülünk egymás társaságában szótlánul. Ismét elfog a magány érzete. Ülök még egy ideig, aztán felállok és amilyen gyorsan csak lehet, visszamegyek a szobámba. Leveszem a fogasomat és idegesen a sarokba hajítom. Lefekszem az ágyba, a fejem a párnába temetem. A gyapjú elnyeli száználmas nyöszörgésem hangját, és magába szívja a könnyeimet. Zihálva, levegő után kapkodva végül elalszom. Másnap felkelés után még percekig bámulom a plafont és a gondolataimba mélyedek, kiutat akarok találni. Felkelek az ágyból és átöltözés után rögtön átmegek az edzőterembe. Fogok egy kétkezes súlyzót és leszerellem róla a súlyokat. A csupasz rudat beviszem a főterembe és letámasztom a könyvespolc mellé. A rendetlenül álló székeket sorokba rendezem. Már csak a közönséget kell leültetni a helyére. Órák telnek el, mire szinte mindenkit sikerül elhelyeznem valahová. Összesen 56 embert szedek össze. Odaállok a közönség elé. Kissé izgulok. Nagylevegő – kifúj. Körülnézek, odasétálok az első sorhoz, és elkezdem leszedni az emberekről a fogasokat. Mikor végeztem az utolsóval, arra gondolok, hogy kellene egy kis beszédet mondanom, de végül csak leveszek a polcról egy könyvet, fellapozom, és hangosan olvasni kezdem.

*„Az vagy nekem, mint testnek a kenyér
S tavaszi zápor fűszere a földnek,
Lelkem miattad örök harcban él,
Mint a fősvény, kit pénze gondja öl meg...”*

Mosolyogva nézek fel a könyvből, szinte érzem, hogy csillog a szemem. Eltölt a csodálat. A közönség üres arccal ül és csak bámul rám. Kicsit zavar-

ba jövök. Úgy döntök, hogy valami mással próbálok meg hatni rájuk. Előveszek egy másik könyvet.

*„Hát élvezetre tompa lettem,
S minden, mi él, virul, hevül,
Ragyog s ujjongva lelkesül,
Nekem csak untató, kietlen?
S lelkem, mely rég elzsibbadott,
Sötétet lát csak s bánatot?”*

Ez az alkotás is gyönyörködtet. Annyira... emberi. Ismét a közönségre tekintek. Semmi változás. Könyv könyvet követ. Szeretet, szerelem, gyűlölet, féltékenység, irigység, bánat, öröm... semmi. „Erről mit gondoltok?” Nem érkezik válasz a kérdéseimre. „Na és erről?” – kérdezem egy újabb részlet felolvasása után. „Legalább annyit mondjatok, hogy tetszik-e, vagy sem!” Továbbra is hallgatnak. Még mindig próbálkozom. A kérés lassan könyörgésbe vált át. Hisztérikusan próbálok olyan sorokat találni, amelyek végre talán megfogják őket, és mutatnak valami érzelmet, vagy legalább véleményük lesz róla. Semmi. Harag és kétségbeesés keveredik bennem. „Csak mondjatok már végre valamit, basszátok meg! Szóljatok meg, könyörgöm!” Még mindig semmi. Eldobom az utolsó könyvet és megragadom a könyvespolcnál levő vasrudat. Az első sorhoz lépek és megfogom az egyik fiú haját, a rudat oldalról a fejéhez tartom. Folyik a szememből a könny, de nem törődöm vele. Ordítva szólok meg. „Mutassatok valami érzelmet, különben megölöm! Esküszöm, hogy szétverem a koponyáját. Gyerünk!” Elcsuklik a hangom. Semmi sem történik. Az elmém teljesen elborul. Bal kezemmel tartom a fiú fejét, a jobb kezemben levő vascsövet pedig meglendítem. Eltörik az állkapcsa, kihullanak a fogai. Vér sehol sincs. Nem tudok leállni. Két kézzel ragadom meg a csövet, és olyan erővel suhintom meg, ahogy csak tudom. Valakinek a koponyája törik be, egyeseknek teljesen eldeformálom az arcát. Számból fröcsög a nyál az élvezettől, hisztérikusan többször is felnevetek. Válogatás nélkül ütök mindent, amit érek. Hallom a csontok törését, a szervek szétzúzódását. Legtöbbjük arca már nem is emlékeztet emberi arcra. Mikor az utolsóval is végzek, odarohanok az „EXIT” feliratú ajtóhoz és püfölni kezdem a csővel. „Engedjenek ki! Könyörgök! Engedjenek ki!” Az óra elkezd pittyegni a kezemen. Nem törődöm vele, eltorzult arccal ütlegelem az ajtót. Szirén megszólalna, de én közbevágom a kérdéseimmel. „Miért hagyott el Lord?! Miért?!” – ordítok. A maga gépies hangján közli, hogy ő sem tudja. „Miért tette ezt velem?! Miért zárt be ide?!” – elhajítom a vascsövet, térdre borulok az ajtó előtt, nekitámaszkodom és zokogni kezdek. „Nem ő tehet róla, hogy most itt vagy, 753-as. Te vállaltad el, te írtad alá a papírokat.” „Milyen papírokat?” „Engedélyeket, hogy átültethessék az agyadat egy másik testbe.” „Miért tettem volna ilyet?! Ez teljesen

értelmetlen” – rivallok rá. „Ezért élted túl a betegséged, ezért vagy most itt.” „A többiek is azért vannak itt? Ők is aláírtak valamit?” – még mindig ordítok. „A többi páciens néhány hét elteltével megőrült és meghalt. Az eljárás csak kísérleti stádiumban van. Te csak az emlékeidet vesztetted el.” „Csak engedj ki innen! Engedj ki! Könyörgök!” „Sajnálom, nem tehetem, ahhoz Lordnak kell engedélyt adnia.” „Hazug!” – letépem magamról a karórát, és rácsapok egyet a csővel.

(Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret)